

TITANIK

N°6

Titanik-gallerian julkaisu
kevät 2013

Luonnollinen

ART & WORK SPACE

TITANIK

Super Public Art School (SPAS) on avoin taiteilijavetoinen taidekoulu. Kesällä 2013 neljättä kertaa

järjestettävä SPAS on vakiinnuttanut paikkansa Turun taidetapahtumien joukossa. Monialaisissa työpajoissa, keskusteluissa ja laborator-

Super Public Art School

superpublic.tumblr.com

4

ANNUKKA
VÄHÄSÖYRINKI
Esipuhe/Preface

6

LAURI LINNA
Death of a Disco Dancer
3.–27.1.

10

MINNA LÅNGSTRÖM
Kukkahatun Fenomenologia
31.1.–24.2.

14

TERO NAUHA
Tell Me About
Your Machines

18

TEEMU KIVIKANGAS
Tristan
28.2.–24.3.

22

SAKARI TERVO
See Clearly
28.3.–21.4.

26

MARKKU OKSANEN
Luonnollisuuden
provinsiaalinen loppu

28

JENNI TIEAHO
Löytäretkiä
mielen metsään

30

MIINA POHJOLAINEN
& JAANA SAARIKOSKI
Pienin mahdollinen
sensatio
25.4.–12.5.

31

JOUNI KURU
Digital Concepts
16.5.–2.6.

2

SUPER PUBLIC
ART SCHOOL (SPAS)
4.–16.6.

sällit ja teemat. SPAS-ohjelma valmistuu kevään aikana.

Super Public Art School (SPAS) 4.–16.6.

issa koetellaan oppimisen tapoja ja oppimisympäristöjä. Asiayttytyensä on nykytaide, sen keinot, si-

Esipuhe/ Preface

ANNUKKA VÄHÄSÖYRINKI

Toiminnanjohtaja/Director
Arte ry

Ole hyvä ja nauti tuoreimmasta Titanik-julkaisusta, jossa julkistetaan Titanik-gallerian uudistunut graafinen ilme sekä tietenkin tuttuun tapaan esitellään tulevan kauden näyttelyt. Kevään 2013 näyttelyiden teemana on ”luonnollinen”. Teemalähtöinen näyttelykalenteri ja sitä tukeva julkaisu toteutetaan nyt kuudetta kertaa.

Näyttelykaudelle on valikoitunut kiinnostava joukko nuoria tekijöitä, ja teema on innostanut taiteilijoita moninaisesti ja keskenään hyvinkin erilaisiin lähestymistapoihin. Teksteissään kukin raottaa yleisölle ajatuksiaan teemasta sekä tulevasta näyttelystä.

Mukana on myös kolme kutsukirjoittajaa. Performanssitaiteilija Tero Nauha analysoi ihmisen ja koneen suhdetta *Tell Me About Your Machines* -performanssinsa pohjalta. Nauha esitti teoksensa keväällä 2012 Titanik-gallerialla osana New Performance Turku -festivaalia.

Toinen kutsukirjoittaja, ympäristötaiteilija Jenni Tieaho, kertoo omasta taiteellisesta työskentelystään, jota rytmittävät vuodenaajat ja luonnon kiertokulku. Kolmannen näkökulman teemaan tarjoaa Turun yliopistossa akatemiaturkijana työskentelevä Markku Oksanen, joka on erikoistunut ympäristöfilosofisiin kysymyksiin.

Vuosi 2013 on Titanik-gallerian 25. toimintavuosi, jota juhlustetaan muun muassa kahdellatoista näyttelyllä, erilaisilla musiikki- ja esitystaiteen tapahtumilla, paneelikeskusteluilla ja paikkansa vakiinnuttaneella Super Public Art School -kesäkoululla.

Kiitos kuluneesta vuodesta ja lämpimästi tervetuloa Titanik-gallerian tapahtumiin myös juhluvuonna 2013.

You are now holding the brand new Titanik publication. Feel free to admire Titanik Gallery's new visual identity and logo. This publication presents to you the upcoming exhibitions of the gallery for Spring 2013. The exhibitions as well as this publication are bound together by the theme, "Natural". We take a theme-based approach to the exhibitions calendar and to the publication for the sixth time in a row.

The theme "Natural" has inspired our young artists into varied approaches, and all of them have few pages to enlighten you about their thoughts concerning the theme and their upcoming exhibitions.

Along with the artists there are three guest writers approaching the theme. The first of them is performance artist Tero Nauha, who is analysing the relationship between man and machine through his own performance *Tell Me About Your Machines*. Nauha performed this great piece at Titanik Gallery last spring as part of New Performance Turku -festival.

Another guest writer is environmental artist Jenni Tieaho, who will tell us about her artistic practices, which are determined by the changes of the seasons and the rhythm of the year. The third perspective to the theme will be provided by researcher Markku Oksanen, who works as an Academy Research Fellow at the Department of Behavioural Sciences and Philosophy in the University of Turku. He has specialized in environmental philosophy.

The year 2013 is something to celebrate for Titanik Gallery. It is the 25th anniversary of Titanik, and will be celebrated with twelve superb exhibitions, various music and performance art events, panel discussions and the well known and much loved Super Public Art School.

Thank you for the last year. We invite you to enjoy another action packed schedule in 2013. Don't be a stranger.

Turku 1.12.2012

Death of a Disco Dancer — Three views on death and destruction as an essential part of nature and life itself

LAURI LINNA

3.–27.1.

1. An Old Bohemian Fairy Tale

Jesus and Saint Peter visit a blacksmith asking for a place to stay overnight. To thank him for his hospitality Jesus grants him three wishes. The first two wishes are rather ordinary, good business and long life but the last one is a bit sly. "As you would be so kind, my Lord, make anyone who sits in the chair you used in my forge become immediately bound to it until I grant him the permission to leave." Jesus is amused by the last wish but he grants all of them. Years go by and people wonder what the blacksmith's secret to success and old age is.

Finally, Death comes knocking on his door. "It's time to go", says Death. "Oh, ok. Would you please sit down, my Lord, and let me finish what I'm doing", says the blacksmith and shows Death to the chair where Jesus previously sat. The chair traps Death.

The blacksmith goes to slaughter a pig to celebrate his victory over death. As he raises his axe to cut off its head, the axe does not harm the pig. And the same will happen everywhere: plants and animals will not die;

people will not die. As people are unable to harvest their crops, they begin to starve. Earth becomes a horrible place where everything is stuck in a strange limbo between life and death.

The blacksmith realizes that it's time to set Death free. As he dies, the world that has been out of balance returns to normal.

2. Creative Destruction

An Austrian American economist and political scientist Joseph Schumpeter has adapted the term creative destruction from Karl Marx and popularized it as a theory of economic innovation and the business cycle. Roughly speaking, creative destruction refers to a situation where old structures are destroyed by new ones. The origins of the idea can be traced as far back as the cosmic dance of Shiva, the destroyer god of Hindu mythology – the god that dances and creates as he destroys.

Neoliberal economics of today has the view that creative destruction is something essential for the healthy evolution of the free market. Societies that allow creative destruction to roam free become more productive and rich. Creative destruction means old technology being rapidly replaced by new, it means huge lay offs and temporary employment, but it supposedly also means growing standards of living, shorter work weeks and better production. Destruction that is harnessed to make profit.

What do we see as we see our beautiful house demolished in front of our eyes? Do we see nature at work or just human work done for profit? Should creative destruction be accepted as something that has permission to take anything valuable, inspiring and lovable from us? Or does it really matter, let's just cash in on it? And can we live in a constant state of destruction? Let us meditate on this. There are no right answers. We can only be sure of this: Extinction is forever.

A documentary film by Lauri Linna about a house being demolished. All images are stills from the film.

“Roughly speaking, creative destruction refers to a situation where old structures are destroyed by new ones.”

3. Meditation on the Nine Stages of a Decaying Corpse

6th stage: Consumption by Birds and Animals

Despite rare visitors in the field, there is life: the beasts competing for the corpse cannot be forbidden.

The corpse is swollen and the putrefied organs are apparent in the morning. The sounds of tigers and wolves eating are heard in the evening.

Hungry dogs are barking in the cemetery. Greedy birds are gathering in the abandoned grove.

The desire that flourishes in this world is a dream of dreams. But how can we blame desire?

Su Tongpo (1037-1101)

Kukkahatun fenomenologia

MINNA LÅNGSTRÖM

31.1.–24.2.

Mikä koetaan luonnollisena on kulttuurista riippuvaista. Jossakin merkityksessä se, mikä on luonnollista, koetaan myös normaalina. Mitä näemme, mitä jää periferiaan? Mille olemme sokeita? Mitä valitsemme nähdä ja mitä emme? Kun prosessit ovat hitaita, emme huomaa muutoksia. Ihmisten idea siitä, mikä on normaalin rajoissa, voi muuttua hyvinkin radikaalisti jos se tapahtuu asteittain.

Mitä normaali sisältää, on tietysti aikakaudesta ja paikasta kiinni. Onko moraalisen ja vapaan valinnan mahdollisuus olemassa esimerkiksi totalitarismin hallitessa? Hannah Arendtin mielestä on. Suurin osa ihmisistä sopeutuu, mutta tärkeintä on, että jotkut kuitenkin eivät. On mielenkiintoista, kuinka katoavan pieni ero ”normaalin” ja ”epänormaalin” välillä yleensä on – sanathan ovat molemmat lopulta yhtä vähän kuvaavia.

Näyttelyni pyrkii esittämään kysymyksiä liittyen subjektiiviseen kokemukseen ympäröivästä maailmasta, tuttujen kotipaikkojen muistoista ja tuntemattoman tutkimisesta, matkustamisesta tai muuttamisesta. Se myös kysyy, täytyykö yhteisöllisyyden tunteen luomisen aina tarkoittaa joidenkin muiden ulkopuolelle sulkemista.

”On mielenkiintoista, kuinka katoavan pieni ero ”normaalin” ja ”epänormaalin” välillä yleensä on.”

Still-kuvakaappaus
Ohut kalvo, 2013

Tell Me About Your Machines

TERO NAUHA

Tero Nauha is a Finnish artist, teacher and researcher. Nauha works with performance, video, audio, drawing and various projects. He has been teaching art for several years in various institutions. At the moment he teaches at Art School Maa and pursues a PhD in Performance Art and Theory in The Theatre Academy in Helsinki.

I am your machine. You can direct me; tell me what to do or ask me to control you. I am your machine.

In the New Performance Festival in Turku, May 3rd to 5th, 2012 I did a series of five performances, each lasting one hour. Titanik gallery's windows were covered, so that light entered the room, but it was not possible to see through the windows. Audience sat in a semi-circle around me, with black cable and wire on the floor between us. In the beginning, I asked three to five people from the audience to become participants in the performance. They were sitting closer to me, and were asked questions about their machines.

Participants heard my questions through headphones, while rest of the audience, as witnesses, heard my voice without amplification. Participants were asked questions about the machines they have and were asked to choose one machine, which they wanted to work with. After the question part, they were asked to take off the headphones and project a mental image of this machine on an opposite wall, i.e. to imagine how this machine looks like, feels, smells, etc. After that I stepped into that area of 'projection' and 'became' a subject of their machines. I asked them to give me directions, how they wished or desired a machine to function, serve or command.

When I had asked people to describe, if they had

an intimate relationship with their bicycle, smart-phone or toaster, such a question seemed to amuse people. However, each participant took the task seriously and from the comments that I heard afterwards, I understood some of their relationship with the machines had altered or shifted. Devices and subjects in a 'milieu' are transformed, but cannot take control of their individuation. They are linked with each other through a milieu – a system as proposed by Gilbert Simondon. All the machines in the performance in Turku were considered as important, though they had apparent categorical difference: a toaster is rather simple compared to a 'smart phone', still they are linked within a milieu.

"Playing prepared CDs according to the score was like advancing in a maze where ambush was everywhere, and that made the performance situation all the more interesting," says noise music pioneer Yasunao Tone. Tone started experimenting with CD-players capacity and boundaries as soon as CD appeared in the market. His "Broken CD's" exceed the purpose of the CD, which is to imitate and represent sounds identically. In turn he started to manipulate CD record and CD-player in a way, where the actual material of digital code became audible as horrendous and glitchy noise.

A subjectivity articulated via such manipulations can be comprehended, but not consciously understood. Noise produced by tampering a CD-record is an articulation of the material change, and not only a mental-affective transformation what takes place. Such an object contaminates all subjectivities around it and network of relations. Auditive noise is analogous to any excessive affect of clothing, emotions, voice, color, gender and so forth. Noise releases the relationality of subjectivity through the actual and material structure, and permeability of subjectivity. An event is not a form, but a milieu. A milieu is what defines how an event may be understood and how it recomposes subjectivity. Three aspects of 'plasticity' as receiving, giving and annihilating form function through imitation, repetition and difference. Milieu constitutes distinctions between

Forms - natural, abstract, digital, mental, etc. Information is modified and contaminated. Subjectivity is like a sponge in which a permeable boundary adjusts exposure to contamination. Aside from restructuring and creating new paths – receiving and giving form – also the third aspect of annihilation takes place, as it is the case with the assaulted brain, which immediately seeks an alternative path for the destroyed part. However, a result is irreversibly subjectivity with a difference.

Contamination or contagions are terms, which are used by Freud and Gustave Le Bon to describe the affective nature of a mass. Contamination is easy to detect, but not easy to explain. It is considered as a corrupting process, which transforms the subjectivity without changing the attributes. However, it is not colonization, repression or suppression. It is an affect which produces transformations without consciousness. However, contamination takes its form in symbolic narratives. It is 'real', but only symbolic signification makes an event 'natural'.

In neoliberal capitalism affective relationships are produced between subjectivities, devices and machines. Contagious as such, they produce desires, nostalgia, order, change, and utopia. Neoliberal contamination produces fantasy of natural. It builds dominant and affective relations to produce, maintain and regulate. On the signifying level, neoliberalism is presented natural, pragmatic, sensible and effective. However, capitalism is a messy journey from crisis to crisis, and nothing but contamination. Contamination produces liminal confusion in a sense of undisclosed continuity of economic, social and environmental transformations. This is the realm of unnatural transformations and artistic practices.

The artistic practice does not produce clearing, 'aletheia', but dwells on the mess. It is not a probing tool of producing truth, but a framing device for sensibility. Both contagious mess and the artistic articulations are material and real. They give and receive form, as well as annihilate form to produce events or subjectivities. These subjectivities find themselves amidst a mess and fog of noise. Mess confuses and exhausts: it is difficult to

distinguish what is meaningful. Subjectivity is not performing well or worse, in order to follow some rationale, but instead is distracted, perturbed and confused. In the mess there is no need for command, but only for maintenance.

"Cerebral organization and socio-political organization are collided in the individuation process of subjectivity, in the daily experience of life, in the potential or annihilation aspect of subjectivity", writes philosopher Catherine Malabou. In the mess such process may perform only to adjust subjectivity and performance in ever-changing conditions. These conditions do not produce a swarm or rhizome, but a disturbing and confusing "antechamber of depression", Malabou writes. I do not find myself in a collectivity, but I am dislocated in the same way as depressed or ill, who is going through a crisis of annihilating plasticity. Neoliberal capitalism is an apparatus of discursive and non-discursive elements, of which completion is to produce subjectivity, which is compatible with a mess. This subjectivity has obtained attributes of precariousness, cynicism, opportunism, and distractedness. Malabou adds, that such subjectivity is necessarily supple and flexible. In order to create profit in a mess, I am ready to sustain through annihilation, noise or contamination. Conversely, this means for me to become thoroughly dislocated from the milieu – from the toaster, bicycle, kerosene and smart phone as well as other beings and abstractions – only to objectify any relations' into manageable tasks. One must retain flexibility and suppleness to do that. Needless to say, suppleness does not produce new with a difference, but repetition of the same.

Works cited

- Sigmund Freud, *Mass Psychology and Analysis of the 'I'*, 1921
 Gustav Le Bon, *The Crowd: A Study of the Popular Mind*, 1895
 Catherine Malabou, *What Should We Do with Our Brain?*, 2008
 Gilbert Simondon, *Technical Individualization*, 1958/2007
 Caleb Stuart, *Yasunao Tone's Wounded and Skipping Compact Discs*, 2002

Tristan

TEEMU KIVIKANGAS

28.2.–24.3.

”Tristan onkin tarina utopian, mahdollottoman paikan, tavoittelusta”

Tristan on muodonmuutoksen kokenut dokumenttiefokuva. Tarina on särietty; elokuvallinen montaasi on murtunut ajasta tilaan ja materiaan, filmillä ääniksi ja paperiksi, tekstiksi ja kuviksi. Projektorin läpi juoksevan filmin sulava liike on jähmettynyt, tulostettu paperille tai nytkymään tilan taustalla diakuvinä. Elokuvan sisältö on purettu näyttelytilaan rakennetun, useista erillisistä töistä koostuvan installaatioteoksen osiksi.

Tristan on kappale Labyrinttien kirja -dokumenttiefokuva-projektia. Assosiativisesti etenevä elokuva tutkii labyrinttien mytologiaa, kulttuurihistoriaa ja filosofiaa. *Tristan*-teoksessa keskitytään yksinäiseen, keskellä Atlantin valtamerä sijaitsevaan Tristan da Cunhan saareen. Saavuttamattoman saaren tarinaan mahtuu yllättäviä yksityiskohtia: sinne muun muassa vetäytyi 1800-luvulla skotlantilainen William Glass johtamaan eräänlaista mikrokommunistista yhteisöä. Paikan historia onkin kiehtonut esimerkiksi tunnettua brittitäiteilijä Tacita Deania.

Tristan kertoo luonnollisista sokkeloista. Useissa myyteissä aavikko nähdään seinättömänä labyrinttinä, ja teoksessa samaa osaa näyttely meri. *Tristanin* suolavetinen labyrintti on rajaton, seinätön, mahdolloton ratkaista.

Tristan onkin tarina utopian, mahdollottoman paikan, tavoittelusta: ikuisesta Eedenin paratiisiin tai merentakaisen pakopaikan, parannuksen ja pelastuksen etsinnästä. Se on kertomus Robinson Crusoeesta ja jalon villin kulttuurihistoriasta, alkuperäisen luonnonmukaisen olotilan haaveesta. *Tristan* kertoo nimistä ja sisällöistä, joita ympäristöllemme annamme.

Teosta on inspiroinut Henry Bergsonin ja Gilles Deleuzen elokuvallinen ajattelu. Se on dokumenttiefokuvan

dekonstruktio tilassa, ajassa ja muodossa: diaprojektori hidastaa filmin äärimmilleen, tekee elokuvallisen liikkeen illusorisen luonteen näkyväksi ja kuuluvaksi. Ääniraita kulkee omia aikojaan installaation taustalla. Kun filmin puhuva pää tulostetaan kuvaruutu kerrallaan paperille, revitään irti puheesta, mitä jää jäljelle?

Näyttelyn keskipisteen muodostaa tietokonepelien käyttöön kehitetty pelimoottoria hyödyntävä vuorovaikutteinen installaatio, jossa katsoja päätyy vaeltamaan autiolla saarella. Jotain on tapahtunut, mutta kokijan pääteltäväksi jää mitä. Teoksessa kävijän katse muuttuu kameraksi. Elokuvan valmiit kuvakulmat ja kameraliikkeiden radat palautetaan alkutilaan, loputtomiin mahdollisuuksiin suunnata katse ja

Ruutukaappaus vuorovaikutteisesta teoksesta *Tristan*

nähdä kulissien taa. Sillä kulissihan kyseessä on: teoksen autio saari on täysin tietokoneella luotu, mikään sillä ei ole todellista.

Tristan tutkii elokuvaa hajaantuneena merkitysten ja elementtien kasvustona. Dokumentti muuttuu rihmastoksi, sen rakenteesta tulee näin luonnollisempi kuin perinteinen lineaarinen elokuva. *Tristan* voidaan nähdä elokuvan tarkkaan rajatun, epäluonnollisen suoraviivaisuuden kritiikkinä. Luonto ei tunne alkua eikä loppuja, ei dramaturgisia kaavoja.

Ja paradoksaalisesti *Tristan* samalla kertoo, sisältönsä tasolla, keinotekoisien, mahdottoman paikan rakentamisesta. Jälleen näyttelytila alkaa muistuttaa elokuvan lavasteita.

Katsoja liikkuu ympäri tilaa, lukee, kuulee ja näkee. Ajoittain kaikki elementit kohtaavat perinteisen elokuvakerron tavoittelemalla tavalla lineaarisessa hetkessä, mutta useimmiten liikutaan sattumanvaraisen assosiaation maailmassa. Katsoja kulkee läpi elokuvan, rakentaen itse oman versionsa.

Tristan noudattaa teoksena näin aiheensa rakennetta: sokkeloa, jonka perukoilta ei välttämättä löydy Minotauosta. Aavaa merta, joka yllättää ja viettelee lupauksilla arvoituksista. Joka herättää kysymyksiä, joiden tuleekin jäädä ilman vastauksia. *Tristan* ei ole nopeasti kulutettavaksi tarkoitettu teos vaan paikka, johon eksyä pitkäksi aikaa.

See Clearly

SAKARI TERVO

28.3.–21.4.

1. Narrative

When Trudy Olson was 7, her teacher noticed she was holding her books very close to her face when she read.

"She's reading with her nose," the teacher told Trudy's parents; "She needs glasses."

Trudy was promptly diagnosed and prescribed a pair of thick spectacles; she would wear them for the next 45 years.

But her vision never improved, instead it deteriorated to the point that Trudy thought she would be completely blind by the time she was in her 60's.

"It is a very scary thing to think about," Trudy said.

2. An enquiry

Has your vision become blurry?

Are you not seeing as well as you used to?

Does it feel as if there is something 'wrong' with your eyes?

Are you getting headaches or eyestrain from computer use?

Has your child been told that they will need to wear glasses?

Are you fed up with the high cost of prescription glasses?

Are reading glasses becoming an essential tool for you?

3. A specialist

"... We, unfortunately most of us, or many of us, don't have ideal vision and tend to resort to other interventions to help to restore to the point that we can see better. Many people use eyeglasses, but that is not the ideal way to compensate for this, because eyeglasses were never designed to be the perfect solution. Part of this is related to the fact that, when you have less than perfect vision, it is not a static process. In other words, your eyesight will change gradually better and worse throughout the day. What an eyeglass is, it's fixed correction, and it will partially correct, maybe even ideally correct the vision for some parts of the day, but other times it's going to be off. So glasses are really not the perfect way to fix bad eyesight. And hopefully, if the correction is reasonably close to what the visual dysfunction is, you will be able to see better, but it is inevitable – everybody who's wearing eyeglasses will worsen their vision with time. Glasses are not going to improve the situation. It will only get worse."

Luonnollisuuden provinsiaalinen loppu

MARKKU OKSANEN

Markku Oksanen toimii akatemiaturkijana Filosofian laitoksella Turun yliopistossa.

Tätä kirjoittaessa Qatarin pääkaupungissa Dohassa on käynnistymässä YK:n 18. ilmastokokous. Tunnelmat kokouksen alla ovat vaihtelevia, ja yhdet ovat toisia toiveikkaampia. Kaikkea ei enää voi korjata, jos on uskominen vuonna 1989 ilmestynyttä kirjaa *The End of Nature – Luonnon loppu*. Teoksen kirjoittajan, yhdysvaltalaisen tietokirjailijan Bill McKibbenin keskeinen viesti on, että ihmisen aiheuttaman ilmastonmuutoksen maailmassa ei enää ole luontoa, koska luonnon tärkein ominaisuus on sen riippumattomuus ihmisestä eli luonnollisuus, ja tämä ominaisuus on hävinnyt.

Ilmastonmuutoksen kautta ihmisen jalanjälki näkyy kaikkialla maapallolla, myös niissä paikoissa, joita ihminen ei asuta. McKibbenille luonnon riippumattomuus on juuri se tekijä, joka tekee luonnosta luonnon meille, ja luonnon muuttuminen ihmisestä riippuvaiseksi muuttaa sen keinotekoiseksi. McKibbenin ehto luonnon lopulle on heikko: pelkästään ihmisen vaikutus ilmastoon riittää. Jos tahattomasti ja suunnittelematta vaikutamme ilmastoon ja sääoloihin, myös tällöin luonto on meistä riippuvainen meille merkityksellisellä tavalla ja maailmamme luonnollisuus on ohentunut olemattomiin.

McKibben painottaa, että luonnon loppu on ennen kaikkea ihmisen käsityksissä tapahtuva muutos. Olisi hyperbolista ja geosentristä väittää, että yhden eläinlajin vaikutus Maa-planeetan elolliseen ja elottomaan luonteen voisi aiheuttaa luonnon kuoleman kaikkialla minne

”luonto” yltää eli koko maailmankaikkeuteen. Filosofin David Hume totesi 1700-luvulla, että ”maailmankaikkeuden kannalta ihmisen elämä ei ole sen tärkeämpi kuin osterin”. Tämän voi muuntaa muotoon, että ”maailmankaikkeuden kannalta Maan ilmakehän koostumus ei ole sen tärkeämpi kuin Venuksen”. Toinen rinnastus: kuuluisa biologi Ernst Mayr on luonnehtinut biologiaa provinsiaalisesti tieteeksi, koska se tutkii elämää yhdellä planeetalla. Myös luonnollisuuden käsitys on helposti provinsiaalinen, kiinnittynyt yksin tähän planeettaan ja havaintoihin siitä.

On helppoa omaksua humelainen näkökulma ihmisen aikaansaamaan muutokseen ja todeta, ettei luonnollisuuden kaipuulla ole merkitystä, sillä luonnollisuus katoaa ainoastaan provinsiaalisesti. Toteamus on itsestäänselvyys, koska merkitykset liittyvät ihmiseen. McKibbenin mukaan luonto loppuu ihmisen silmissä, koska uudet havainnot luonnosta eivät enää vastaa sitä, millaiseksi (provinsiaalinen) luonto on perinteisesti käsitetty. Luonto ei varsinaisesti voi loppua, ainoastaan ideat. Sen sijaan provinsiaalisilla asioilla on merkitystä, ja siksi luonnollisuuden provinsiaaliin loppuun on vaikea suhtautua tyyneesti.

Vaikka Dohan ilmastokokous loisi perustan suurelle sopimukselle hiilipäästöistä ja ilmaston lämpeneminen saataisiin kuriin, provinsiaalista luonnollisuutta se ei kykenisi palauttamaan. Ihminen on jättänyt pysyvän jäljen Maahan.

Löytöretkiä mielen metsään

JENNI TIEAHO

Jenni Tieaho on Siuntiossa asuva ja työskentelevä ympäristötaiteilija.

Olen rakentanut neljätoista vuotta luonnonmateriaaleista veistoshahmoja, jotka kumpuavat suomalaisten metsien myyttisistä ja maagisista tarinoista. Luonnonmateriaali on minulle kuin kansalaisuus, johon tunnen kuuluvani. Alitajunta kuljettaa mieltä ja kädet työstävät teosta. Kuusenhavut, männynkävyt, heinät, sammalet, kasvien juuret tai puunkuoret punoutuvat kertomuksiksi, joihin kätkeytyy luonnon ilmaisuvoima. Pajunvitsakset kaartuvat kiiltäviksi hevosen kyljiksi, risumajoiksi ja 6-metrisiksi veneiksi.

Työskentelytapani on aikaavieppää, yhden veistoksen valmistamiseen saattaa kuluva vuosi. Maa jäätyy ja herää taas uuteen kasvuun. Teokseni ovat ajan merkitsemisiä.

Talven hämäränhyssy houkuttelee pitkäjänteiseen työhön. Sydäntalvi on keskittyneen työskentelyn armollista aikaa. Silloin punon, kudon ja sidon kuin hämähäkki verkkojaan. Tulta on tulisijassa pidettävä. Sytyketuohella on myös virkaa veistosmateriaalina. Tuohinen tamma kellahtaa työhuoneeni lattialle piehtaroimaan. Tuohiset kaviot halkovat ilmaa, kuin vaatien omaa tilaa osakseen.

Hidasliikkeisen talven kääntäessään kylkeään kohti uutta kevättä, talven kohmeloisten kuusten juurella alkaa veneen rakennus. Kaadetun kuusen oksista hahmottuu nokka, korkealle kaareutuva vene. Hiljaa se lipuu kohti vaalenevia keväämuja kyytiläisenään malttamaton, hieman oikukaskin, hevosenpäätä.

Kuin syliin kopsahtava vanha ystävä, kesä kevään valloittaa. Silloin työskentelyrauha on mennyttä. Olo on levoton, loppumaton valo ei suo hetken rauhaa. Risumaja rakentuu, ja sen päälle kumarainen hahmo, jolla on kasvat

Sudenkorentojen laulu, 2007

paju ja rautalanka, 6 m x 1 m x 2 m

karkeat ja suu maan matalaa ääntä myhisee. Sen sisuksista kurkottaa pajusta rakentuva, jo kokeneempi hevospää.

Pikkiriikisen järven rannalla on kesän yöttömiä öitä valvottu nuotiopaikalla. Samalta paikalta syysmaan helmoilta kerään harsomaisen ohuita haavanlehtiä. Haavanlehdistä punoutuu ajatuksenkevyt mekko, läpikuultava ja hauras kuin sudenkorenon siipi.

Julkaisija
Titanik-galleria / Arte ry
Itäinen Rantakatu 8
20700 Turku
Finland
www.titanik.fi

Toimittajat: Annukka Vähäsöyrinki ja
Valteri Virtanen
Näyttelyvalinnat: Heini Aho, Frank Brummel,
Antti Jussila, Jari Kallio, Jouna Karsi,
Hanna Seppänen, Sebastian Ziegler
Ulkoasu: Lewis McGuffie
Taitto: Antti Jussila
Kirjasin: Tuleva, suunnitellut Lewis McGuffie
Paino: Finepress, Turku
Paperi: Cyclus Offset 80gm²

© 2013 Titanik-galleria ja tekijät

ISSN-L 1799-8565
ISSN 1799-8565 (painettu)
ISSN 1799-8573 (PDF)

T I T A N I K

finepress